

[Einer Jensen.]

at en saadan Kasse skulde kunne oprette en Krisefond. Det viste sig ogsaa, at efter Loven af 1. Juli 1927 oprettedes der kun 3 Krisekasser. Sidste Foraar vedtog Rigsdagen imidlertid en Lov, der tog Sigte paa at medvirke til Oprettelse af nye Krisekasser. Denne Lov gav et Tilskud paa 10 Kr. pr. Medlem og et i 5 Aar afdragsfrit Laan paa 5 Kr. pr. Medlem, i alt 15 Kr., men Betingelsen for at faa disse 15 Kr. pr. Medlem var, at Medlemmerne i Løbet af 30 Uger indbetalte et lige saa stort Beløb. For at faa disse 15 Kr. i Laan og Tilskud skulde der altsaa paalignes Medlemmerne et ekstraordinært Kontingent af 50 Ø. om Ugen. Naar man i Forvejen er naaet op paa Kontingenter af den Størrelse, vi indenfor Arbejdsløshedskasserne er naaet op paa, er det klart, at det er ganske umuligt, at Arbejdsløshedskasserne skulde kunne løse denne Opgave, nogle enkelte kan naturligvis gøre det, og det er heller ikke saadan, at der ikke fra Arbejdsløshedskassernes Side er vist Villie til at lindre den Nød, der er opstaaet ved den ekstraordinære Hjælps Bortfald. Foruden de tre Krisekasser, der er oprettet efter Loven af 1. Juli 1927, har man vedtaget Oprettelse af tre Krisekasser til, saaledes at der nu er oprettet 6 Krisekasser; men derudover har adskillige Kasser forlænget Dageantallet; 9 Kasser har forlænget Dageantallet fra 50 Dage til 70 Dage, og 9 Kasser har forlænget det med henholdsvis 20, 30, 35 Dage. Det er i alt henimod 90 000 Medlemmer, der herigenem er blevet hjulpet enten ved Oprettelse af Krisekasser eller ved Forlængelse af Dageantallet. Derudover er der 97 Arbejdsløshedskasser med 195 000 Medlemmer, der ikke har set sig i Stand til hverken at oprette Krisekasser eller at forlænge Dageantallet. Det er ikke, fordi man ikke har haft Villie til at foretage noget overfor de arbejdsløse, men fordi Kasserne mangler Evne, og fordi det er umuligt at paalægge Medlemmerne en yderligere Kontingentforhøjelse. Jeg vil gerne have Lov til herom med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse, hvad Arbejdsdirektøren i sin Beretning til Arbejdsløshedskassernes Aarsmøde siger vedrørende Kontingentet.

„Det er Direktoratets Opfattelse, at den væsentligste Aarsag til den ringe Tilslutning for de fleste Kassers Vedkommende var den, at de simpelt hen ikke paa det paagældende Tidspunkt mente at kunne magte Opgaven. I de forløbne svære Krisear har Kasserne for at kunne opretholde Virksomheden maattet paa-

lægge Medlemmerne saadanne Byrder, at en yderligere Belastning af Medlemmernes Ydeevne maatte forventes at ville medføre en saa stor Modstand, at Forsøg maatte opgives. Mange Kasser havde allerede i længere Tid som Følge af Krisens Langvarighed maattet angribe deres Reservebeholdninger, som derfor var stærkt reducerede. Det var vanskeligt nok for disse Kasser at holde Udbetalingerne i Gang til Opfyldelse af Kassens normale Forpligtelser. Adskillige Kasser maatte ty til Optagelsen af Laan, som imidlertid skulde afdrages paa kort Tid, og Følgen var, at disse Kasser maatte paalægge Medlemmerne store Kontingenter til Bestridelse af Kassens vedtægtsmæssige Udgifter. Under disse Omstændigheder kunde der forstaaeligt nok ikke hos de paagældende Kasser være Tale om Udvidelse af Virksomheden, og disse Kasser maatte derfor straks opgive Tanken om Oprettelse af Krisefonds.

Det er, hvad Arbejdsdirektøren siger ved Arbejdsløshedskassernes Aarsmøde, og det er den Beretning, der senere udsendes af Arbejdsdirektoratet. Heri erklærer Arbejdsdirektøren og Arbejdsdirektoratet, at det er deres absolutte Opfattelse, at Kasserne ikke yderligere kan anstrenge deres Medlemmer, fordi de derigennem risikerer, at der øves en Modstand, eller rettere, at Kasserne derigennem skulde splittes. Og jeg tror ikke, det er den højtærede Ministers Mening, at man skal spænde Medlemmerne saaledes an, at man derved kan risikere, at Arbejdsløshedskasserne sprænges. For en enkelt Kasses Vedkommende er Situationen endog den, at Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse har udsendt Forslag til Afstemning blandt Medlemmerne om, hvorvidt de vil have en Indskrænkning i Dageantallet eller fortsat vil bære den Byrde, der kræves for at kunne opretholde et Dageantal paa hundrede Dage. Enhver vil kunne forstaa, at naar man indenfor en Kasse drøfter Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal gaa tilbage i Dageantal, er det ud fra dette, at Kassens Krav til Medlemmerne er saaledes, at man ikke er sikker paa, om det fortsat gaar an at opretholde de Kontingenter, man kræver. Og enhver maa jo erkende, at et Kontingent af 2 Kr. om Ugen af Arbejdsmænd med Lønninger paa 35, 40, 45 Kr. er af den Beskaffenhed, at man med Rette maa overveje, om man fortsat kan indkræve et saadant Kontingent. Hvis man ser paa, hvad Kassens Kontingentindbetaling er, maa enhver ogsaa erkende, at Arbejdsløhedskassen og dens Medlemmer i fuldeste Maal